

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Udrag fra Valdemar Seier

Citation: Ingemann, B. S.: "Valdemar Seier", i Ingemann, B. S.: *Valdemar Seier*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 48. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-ingemann02-shoot-idm140036558600240.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Valdemar Seier

»Men er du forstyrret, Barn! hvad vil du med den fremmede Dreng? vær dog fornuftig lille Jomfru Rigmor!« sagde Fostermoderen. Men uden at høre derpaa løb lille Rigmor med Carl ved Haanden ind i en stor hvælvet Stue med et rødblommet Fodklæde paa Flisegulvet, og hvor det stærke Blus i Kaminen udbredte en behagelig Varme. I et rummeligt Karnap sad der to statelige Mænd i alvorlig Samtale. Den eene var en tyk aldrende Mand i pyntelig Borgerkjortel og med et rundt veltilfreds Ansigt; det var den velhavende Borgemester Yvald; han sad magelig i en rødmalet Guldlæders Lænestol ved et rundt Bord, hvorpaa der stod to massive Sølvbægere og en Viinkande. Ligeover for ham sad en høi alvorlig Riddersmand med sort studset Mundskjæg og et blegt, noget tungsindigt, men kjækt og krigersk Ansigt; det var lille Rigmors Fader, Grev Albert af Nordalbingien, Kongens Søstersøn og øverste Hærfører. Han var vel endnu en ung Mand ikke meget over 24 Aar, men saae ud som han var langt over de 30. For to Aar siden var han først slagen til Ridder ved Kongens Kroning. En dyb Hjertesorg havde tidlig furet hans høie Pande 49 og bleget hans sortsmudsede Kinder. For fire Aar siden ved Rigmors Fødsel var nemlig hans unge Hustrue den skjønne Grevinde Hedevig død; hun var en Datter af Markgrev Herman af Thyringen og havde i eet Aar gjort den unge Grev Albert til den lykkeligste Ægtemand af Verden. Siden hendes Død havde den ungdommelige Munterhed forladt ham: paa Familielykke syntes han ingen Fordring mere at gjøre. Sin moderløse Datter havde han sat i Kost og Pleie hos sin Faders gamle Ven, Borgemester eller, som han heller kaldte sig, Proconsul Yvald i Roskild, medens Grev Albert selv satte Krigeræren og Troskab mod sit Land og sin Konge til sit Livs eneste Maal. Som Kong Valdemars Frende og Vaabenbroder, havde han ogsaa snart vundet det store Navn, han nu allerede besad, som Danmarks kjækkeste Ridder og som Greve af det nylig erobrede Løvenborg (dvs. Lauenburg); ved Grev Adolphs Undertvingelse var han nu tillige bleven Statholder af Nordalbingien. Med Hensyn paa sin fædrene Byrd havde han tilforn ogsaa kaldet sig Greve af Orlamimde; thi hans Fader var den gamle Grev Sigfrid af Orlamimde. Men ligesom Grev Albert paa mødrene Side var af ægte dansk Kongeblood, saaledes syntes ogsaa hans kjække Hjerter alene at tilhøre Danmark; han havde afstaaet sin ældre Broder alle Rettigheder paa Grevskabet Orlamiinde, og siden han havde modtaget Ridderslaget af sin Morbroders Haand, tilhørte han aldeles Moderlandet og dets heltemodige Konge.